

Arrest

nr. 230 194 van 13 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 Aalst

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 november 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 28 november 2019 aangetroffen in onwettig verblijf, in navolging van een controle van 'De Lijn'.

Diezelfde dag kreeg verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies.

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Druivenstreek op 28/11/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw,:

naam G.A.

voornaam: V.S.

geboortedatum: 29/10/1986

geboorteplaats: MEDELLIN

nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene haar inreisstempel van Madrid dateert van 21/02/2018. Betrokkene kan niet aantonen dat ze de maximale duur van 90 dagen op 180 dagen niet overschreden heeft.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht bij PZ Druivenstreek op 28/11/2019 dat ze verloofd is met Nelson Eiverron en dat ze plannen hebben om te huwen. Betrokkene kan niet aantonen dat zij duurzame relatie met die persoon onderhoudt. Betrokkene kan geen verdere gegevens voorleggen van haar verloofde, we vinden hem ook niet terug in het Rijksregister. Betrokkene kan niet aantonen dat deze beslissing een inbreuk op artikel 3 EVRM zou inhouden.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkene beweert sinds 22/02/2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 16/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7 tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen;

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 22/08/2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat dat er in Colombia geen mogelijkheden zijn om te overleven, ze kan dit echter niet aantonen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkene beweert sinds 22/08/2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt met mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Colombia.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, J.M., Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van PZ Druivenstreek, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, G.A., V.S. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

De Raad heeft geen rechtsmacht voor wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Deze beslissing werd immers getroffen op grond van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Conform artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de voormelde bepaling tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De vordering is dan ook onontvankelijk voor zover ze gericht zou zijn tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door verweerder. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van het hoorrecht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand", verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

Luidens de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de Minister als volgt:

"Betrokkene verklaart in het hoorrecht bij PZ Druivenstreek op 28/11/2019 dat ze verloofd is met Nelson Eiverron en dat ze plannen hebben om te huwen. Betrokkene kan niet aantonen dat zij [een] duurzame relatie met die persoon onderhoudt. Betrokkene kan geen gegevens voorleggen van haar verloofde, we vinden hem ook niet terug in het Rijksregister. Betrokkene kan niet aantonen dat deze beslissing een inbreuk op art. 3 EVRM zou inhouden.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben , noch medische problemen te hebben. Een schending van art. 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Vooreerst merkt verzoekster op dat zij in België sinds 22 februari 2018 verblijft en niet 22 augustus 2018, zoals de politieagenten eveneens verkeerdelijk hebben overgenomen.

Het weze in casu benadrukt dat het verhoor in het Nederlands werd afgenomen, een taal die verzoekster niet machtig is en dit zonder bijstand van een tolk Spaans.

Verzoekster heeft tijdens het verhoor verklaard dat zij een relatie had met de heer G.N. – zij heeft dit zelfs neergeschreven op een papier - doch dit werd verkeerdelijk door de politieagenten als 'Nelson EIVERRON' overgenomen.

De enige reden waarom de partner van verzoekster dan ook niet in het rijksregister kon gevonden worden , is enkel te wijten aan de eigen materiële misslag van de politieagenten.

Deze fout kon aldus vrij eenvoudig rechtgezet worden mits bijkomende vragen. Echter ten tijde van het verhoor werd zij niet geconfronteerd met het feit dat de politieagenten de heer Nelson 'EIVERRON' niet in het rijksregister vonden. Nooit heeft zij enige vraag tot verduidelijking hieromtrent ontvangen.

Verzoekster heeft dan ook nooit op een gedegen wijze haar gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM in België kunnen uit te leggen.

Verzoekster stelt dat haar hoorrecht geschonden werd.

Het middel is gegrond”.

3.3.2.2. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM .

Verzoekster betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

In haar beslissing houdt de gemachtigde van de Minister voor dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in casu geen sprake zou zijn van art. 8 EVRM en dit omdat zij niet zou aantonen dat zij een relatie heeft met de heer Nelson “EIVERRON” [sic], die bovendien niet “terug te vinden is in het rijksregister”.

Verzoekster wijst naar hetgeen hierboven werd uiteengezet met name dat zij wel degelijk verklaard heeft dat zij een relatie heeft met de heer G. die – voor de goede orde – wel degelijk in het rijksregister terug te vinden is (stuk 3).

Zij heeft ook nooit de mogelijkheid gehad om hieromtrent enige verduidelijking te geven.

In tegenstelling tot wat de gemachtigde van de Minister voorhoudt is er in casu wel degelijk een schending van art. 8 EVRM. Inderdaad het weze benadrukt dat:

- Verzoekster op 21.02.2018 aankwam in België
- Zij op 28.07.2018 de heer G.G. ontmoette
- Zij vervolgens een liefdesrelatie begonnen en dat zij samen op zijn adres te Grimbergen verbleven

- Verzoekster bovendien als een 'tweede moeder' is voor de kinderen van de heer G.G.. Dat zij dan ook instaat voor de opvang en de zorg van de kinderen wanneer zij bij de heer G.G. verblijven.
- De bijgevoegde foto's aantonen dat er wel degelijk nauwe familiebanden en sociale relaties zijn in de zin van art. 8 EVRM (stuk 4)
- Dat het koppel zich al informeerde omtrent het officialiseren van hun partnerschap doch hier verkeerde informatie rond kregen, zij hebben desondanks nog steeds de intentie om hun relatie te officialiseren
- De heer G.G. een Belgisch Staatsburger is die bovendien vast werk en twee kinderen heeft. Hij kan niet 'zomaar' mee verhuizen naar Colombia, temeer nu er ook een inreisverbod van niet minder dan 2 jaar werd opgelegd. Een verwijdering met een inreisverbod van 2 jaar is een inbreuk op het gezinsleven van verzoekster en de heer G.G.

Verwerende partij was via de verklaringen van verzoekster op de hoogte van diens gezin- en familielevens, waardoor zij dit dan ook in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek. Echter DVZ heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met voornoemde elementen. DVZ heeft op geen enkele wijze een ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familielevens van verzoekster.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens familie door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onterecht onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoekster, de heer G.G. en diens kinderen zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Het moge duidelijk zijn dat verweerster in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale belangen van verzoekster anderzijds.

Het middel is gegrond".

3.3.2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.3.2.4. Verzoekster stelt dat haar hoorrecht geschonden werd omdat ze gehoord werd in een taal die ze niet machtig is, dat de naam van de man waarmee ze een relatie heeft, verkeerd werd genoteerd door de politieagenten waardoor hij niet kon gevonden worden in het Rijksregister, dat er verzuimd werd verzoekster met dit laatste gegeven te confronteren zodat ze de fout niet kon rechtzetten en dat ze nooit de kans heeft gekregen om haar gezinsleven op een gedegen wijze uiteen te zetten. Voorts is verzoekster van oordeel dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven in haar geval, met name met de man waarmee ze een liefdesrelatie begon en met diens kinderen waarvoor ze een tweede moeder is. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij met deze elementen geen rekening heeft gehouden en dat ze geen ernstig onderzoek gedaan heeft naar de mogelijke impact van de verwijdering op het gezins- en familielevens van verzoekster. De familiale belangen van verzoekster werden volgens haar onvoldoende afgewogen.

3.3.2.5. Het Hof van Justitie heeft in meerdere arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.3.2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster mondeling gehoord werd door de politieagenten en ook op schriftelijke wijze de kans kreeg om de elementen die haar zaak kenmerken, uiteen te zetten en dit in het Spaans. In het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoekster het Spaans verkiest voor elk mondeling gehoor zodat kan worden geconcludeerd dat ze het Spaans beheerst.

3.3.2.7. Meer bepaald kan in het administratief rapport “illegaal verblijf”, opgesteld door een politiebeambte van de PZ Druivenstreek (Overijse) op 28 november 2019, onder het kopje “Verhoor van de betrokkene” onder meer het volgende gelezen worden:

“Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie-en gezinsleven? Zij verklaart te willen trouwen in België, zij kan wel niet zeggen waar haar vriend woont” (...) Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan? Neen. (...)”.

3.3.2.8. Verder werd op 28 november 2019 ook een formulier hoorrecht, opgesteld in het Spaans/Nederlands/Frans/Engels, ingevuld door verzoekster. Blijkens een vertaling op 28 november 2019 die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, verklaarde verzoekster het volgende:

- “1. Sinds wanneer bent u in België? 22 februari 2018*
- 2. Waarom bent u in België? Ik kwam hier op vakantie, het land bevalt me en daarom ben ik gebleven om hier te wonen*
- 3. Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland of naar het land waar uw een asielaanvraag indiende? Omdat er in mijn land geen mogelijkheden zijn om te overleven*
- 4. Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd? Ik heb geen enkele bescherming aangevraagd*
- 5. Werden u vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen? Nee*
- 6. Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte? Ik lijd aan geen enkele ziekte*
- 7. Heeft u een partner waarmee u een duurzame relatie heeft of kinderen in België? Ja, ik heb een verloofde, wij hebben plannen om te trouwen, zijn naam is Nelson EilerronjEiverron “*

Dit formulier werd samen met het in punt 3.3.2.7. vermelde rapport door de betrokken politiebeambte overgemaakt aan de verwerende partij op 28 november 2019.

3.3.2.9. Gelet op het voormelde kan verzoekster niet gevolgd worden in haar betoog dat ze gehoord werd in een taal die ze niet machtig is. Voor wat betreft de verkeerde spelling van de naam van de man waarmee verzoekster een relatie zou hebben waardoor hij niet kon teruggevonden worden in het Rijksregister: dit is blijkens het administratief dossier te verklaren door het niet zo duidelijke handschrift van verzoekster. Alleszins, de bestreden beslissing blijft voldoende overeind zonder de verwijzing naar het feit dat de “verloofde” van verzoekster niet kan teruggevonden worden in het Rijksregister. Meer bepaald volstaan de volgende overwegingen:

“Betrokkene verklaart in het hoorrecht bij PZ Druivenstreek op 28/11/2019 dat ze verloofd is met (...) en dat ze plannen hebben om te huwen. Betrokkene kan niet aantonen dat zij duurzame relatie met die persoon onderhoudt. Betrokkene kan geen verdere gegevens voorleggen van haar verloofde, (...). Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”.

3.3.2.10. Immers, zelfs indien verzoekster uitdrukkelijk uitgenodigd zou geweest zijn door de verwerende partij om meer details te geven over haar gezinsleven, had verzoekster geen elementen verstrekt die tot een andersluidende beoordeling had kunnen leiden.

3.3.2.11. Verzoekster brengt immers thans geen stukken aan die aantonen dat er sprake is van een duurzame relatie met de heer G.G. en met diens kinderen dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM. Een kopie van de identiteitskaart van de heer G.G. (stuk 2) toont geen duurzame relatie met hem aan, evenmin als een uittreksel uit het Rijksregister (stuk 3) die o.a. de burgerlijke stand weergeeft van de heer G.G. en zijn woonplaatsen. De heer G.G. blijkt geboren te zijn in 1963, is tweemaal gehuwd

en uit de echt gescheiden en heeft 4 kinderen. Verzoekster is geboren in 1986 en haar naam figureert nergens op het voormelde uittreksel. Een duurzame relatie wordt evenmin aangetoond door enkele loonbrieven (stuk 5) bij te brengen van de heer G.G. Dezelfde vaststelling geldt voor vliegtuigtickets op naam van verzoekster alleen (stuk 6) en van foto's van verzoekster in België waarop zij alleen figureert (stuk 7). Verder voegt verzoekster bij haar verzoekschrift foto's van haar en G.G. op facebook van uitstapjes en vakanties (stuk 4). Sommige foto's zijn duidelijk gedateerd in 2018, andere bevatten geen datum. Op sommige foto's figureren niet nader genoemde andere mensen. Op basis van deze foto's kan, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, niet afgeleid worden dat er tussen verzoekster en de heer G.G. en diens minderjarige kinderen sprake is van een duurzame relatie en een gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM. Deze foto's worden immers niet ondersteund door objectieve stukken, laat staan getuigenverklaringen van de betrokkenen.

3.3.2.12. Zo wordt er geen enkel stuk bijgebracht ten bewijze van het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster ging samenwonen met de heer G.G. eind november 2018, dat ze al een jaar samenwonen op zijn adres in Grimbergen, dat verzoekster instaat voor de opvang en de zorg van de kinderen van de heer G.G. wanneer ze bij hem verblijven, dat zij en de heer G.G. zich gingen informeren over het officialiseren van hun partnerschap en nog steeds die intentie hebben. Er wordt zelfs geen enkele getuigenverklaring van de heer G.G. bijgebracht waarin deze de liefdesrelatie met verzoekster bevestigt alsook hun intenties om hun relatie te officialiseren. De heer G.G. was ook niet aanwezig ter terechtzitting. Evenmin is er sprake van een getuigenverklaring van de kinderen van de heer G.G. aangaande de zorg die verzoekster voor hen zou dragen.

3.3.2.13. Een beschermenswaardige relatie of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt dus niet aangetoond. De overtuiging van verzoekster dat de bijgebrachte foto's wel degelijk nauwe familiebanden aantonen, volstaat te dezen niet. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat er sprake is van een inbreuk op artikel 8 EVRM en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en geen ernstig onderzoek gedaan heeft naar de mogelijke impact van de verwijdering op het gezins- en familieleven van verzoekster.

3.3.2.14. Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat de foto's bezwaarlijk kunnen volstaan om een beschermenswaardig privéleven te weerhouden in de zin van artikel 8 EVRM. Het blijkt niet dat verzoekster zodanige sociale banden heeft opgebouwd dat deze de gebruikelijke banden met België overstijgen en die maken dat er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn waardoor zij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België.

3.3.2.15. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

3.3.2.16. Gezien het bovengestelde en de verklaringen van verzoekster tijdens haar gehoor inzake haar gezondheidstoestand die ze heden niet betwist, is er geen sprake van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.17. De middelen zijn derhalve prima facie niet gegrond en derhalve niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend negentien door:

Mevr. M. EKKA,

Kamervoorzitter,

Mevr. S. VAN CAENEEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEEM

M. EKKA